

Reservaat in winterrust

Het grote lentespektakel blijft met de winterkou nog een tijdlang uit.. Met de vrij strenge vorstperiodes hebben we er alleen een vermoeden van wat zich in aanloop naar het voorjaar allemaal onder het ijs afspeelt. Wat mij betreft voorlopig zuiver giswerk.

Eenden en meerkoeten hebben hun handen, nou ja, zwemvoeten en gelobde tenen vol gehad met het ijsvrij houden van een wakje. Reigers, ijsvogel en aalscholvers profiteerden hiervan mee. Zonder rechtstreeks toegang tot open visrijk water wachtte hen bittere tijden. Ook hierom respecteren we in die periode hun rust: dus amper bezoek. Opvliegen kost telkens een pak energie en is het niet denkbeeldig dat het wak tijdens hun tijdelijke afwezigheid dichtvriest.

Voorlopig lijkt alles nogal mee te vallen: half februari tellen we een zestigtal verliefde wintertalingen - zou Valentijn daar voor iets tussen zitten - die in de smalle ijsvrije zone tussen het overhangend wilgenstruweel nu en dan samen kopje onder gaan.

Meerkoeten en waterhoenen lijken al bezig om broedterritoria te bezetten en wilde eenden zwemmen duidelijk in paartjes rond langs de takken- en ijsvrije

zwemzone. Paniek bij valavond onder de roestende duiven, als een buizerd komt langs gezeild en de beboste reservaatrand gebruikt als slaapplek.

Aalscholvers herwinnen het gebied druppelsgewijs met de terugwijkende vorstgrens. Grote bonte spechten worden driester met hun voorjaarsroffels, en we worden al eens vaker uitgelachen door groene specht en gaaien.

Tel daarbij de gemengde bendes van pimpel-, kool- en staartmees soms samen met goudhaantjes, die al gans de winter nonstop de struiken afschuimen. Misschien hebben ze op boomstammen onder het merkwaardig vertakte patroon van de oranje aderzwam gezocht naar iets eetbaars. Net nog geen beweging bij de boomknoppen. Of toch. De vroegbloeiers hazelaar en zwarte els hebben nu al iets bengelen: een onweerstaanbare stuivende start van een bruisende lente in het gebied.

Wie mee op ontdekking wil: van nu af aan is er elke 3^e zondag van de maand een twee uur durende gegidste wandeling die start om 10 uur aan de reservaatparking. Ook benieuwd naar de voorjaarsdrukte?

tekst en foto: Piet

Ooievaar zet Roeselare op manke stelten

Het grote lentespektakel blijft met de winterkou nog een tijdlang uit.. Met de vrij strenge vorstperiodes hebben we er alleen een vermoeden van wat zich in aanloop naar het voorjaar allemaal onder het ijs afspeelt. Wat mij betreft voorlopig zuiver giswerk.

Alerte buurtbewoners en schoolkinderen zagen hem vanuit hun klaslokaal in de buurt van de Groenestraat op voedseljacht rondstappen, of beter hinken. Met een gekwetste/ontstoken linker poot was hij hier bijna 10 dagen te gast op het schoolvoetbalveld in de buurt van een overstroomd moerasbosje. De vogel is geringd en komt vermoedelijk van Plankendaal of het Zwin. Normaal horen ze in het zuiden te overwinteren. Via bezending van een aantal ooievaars weten we dat onze ooievaars via Spanje gemakkelijk tot Mauretanië en zelfs zuidelijker trekken in de winter.

Zo'n ongewone waarneming kreeg ook aandacht in een plaatselijke krant en hij of zij liep (nou ja...hinkte) zich zelfs voor de TV-camera's in de kijker. Om uit te rusten zocht hij het hogerop, en verwarmde zich 's nachts bovenop de schoorstenen van school en buurtwoningen. Omdat ze menselijke bewoning niet schuwen om te nestelen, hebben ze wellicht hun reputatie als babybrengers gekregen.

Maar die reputatie kregen ze pas begin vorige eeuw in Nederland. Ze staan al langer bekend als geluksbrengers. Zijn naam zou ontleend zijn van het Duitse Ot (geluk) en Vaar (baren in de betekenis van dragen). Na de geboorte zou hij de ziel overbrengen naar de baby, zodat het kind gelukkig wordt. In Oost-Europa dateert zijn naam als kinderbezorger van rond het eind van de 18^e eeuw. Moeder lag dan tegelijk in bed, omdat hij met zijn lange snavel haar in haar been zou hebben geprikt. Alleen vertelt men er niet bij waarvandaan hij de baby's precies haalde. Er werd gefluisterd dat ze die uit kinderputten haalden.

Hoe dan ook, met het stijgend geboortecijfer bij onze noorderburen in de vorige eeuw, daalde de ooievaarpopulatie even drastisch, tot in 1991 niet één paar meer tot succesvol broeden kwam. Met succesvolle reïntroductieprogramma's kwam ook hier weer schot in, zodat hun aantal in 2006 opliep tot 600 broedparen. Hier-voor waren er een vijftigtal die hun (eigen) jongen volledig zelfstandig grootbrachten.

Dat het geboortecijfer nu in Nederland niet weer opnieuw een steile klim kent doet onze wenkbrauwen fronsen bij de legende...

tekst en foto's: Piet

